

Sygn. akt: I C 545/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Joanna Jank

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 października 2022 r. w G.

sprawy z **powództwa A. O.**

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania,

III. nakazuje ściągnąć od powódki A. O. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1670, 89 zł (tysiąc sześćset siedemdziesiąt złotych i osiemdziesiąt dziewięć groszy) z tytułu kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez skarb państwa, przy czym kwotę 1500 zł (tysiąc pięćset złotych) nakazuje pobrać z zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 500067649467.

I C 545/20

UZASADNIENIE

Stan faktyczny:

25 maja 2001 r. T. O. (dziadek powódki A. O.) został potrącony na przejściu dla pieszych przez kierowcę samochodu F. (...) o numerach rejestracyjnych (...). Za czyn ten sprawca wypadku został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie w sprawie II K 643/01 .

/okoliczności bezsporne/

Sprawa ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...) SA.

/okoliczność bezsporna/

Po wypadku T. O. był hospitalizowany w (...) Szpitalu Wojewódzkim w C. z rozpoznaniem wstrząśnienia mózgu, złamania piramidy prawej kości skroniowej oraz krwiaka śródmózgowego. T. O. przebywał na Oddziale (...) Ogólnej od 25 maja 2001 r. do 13 czerwca 2001 r., a następnie od 13 czerwca 2001 r. do 4 lipca 2001 r. na Oddziale Neurologii. Został wypisany do domu w stanie ogólnej sprawności, jako osoba chodząca, z zaleceniami opieki stałej ze strony rodziny.

/okoliczności bezsporne, dokumentacja medyczna – k. 12 -13/

W dniu 6 września 2001 r. T. O. został ponownie przyjęty do szpitala ze stwierdzeniem posocznicy gronkowcowej, ze skrajną niewydolnością oddechowo – krążeniową. Na 3 dni przed przyjęciem do szpitala (...) miał temperaturę ciała do 40 st. C.. T. O. zmarł 29 września 2001r.

/okoliczność bezsporna – dokumentacja medyczna – k. 14 – 19/

T. O. zmarł w wieku 81 lat z powodu sepsy gronkowcowej. Może ona być samoistna, jako skutek infekcji dróg oddechowych, moczowych, szczególnie u osób starszych. U osób w dziewiątej dekadzie życia jest zagrożeniem życia.

Stłuczenia mózgu, złamania linijne kości czaski i krwiaki same w sobie, jako jałowe obrażenia, nie stanowią źródła infekcji i goją się bez powikłań. U T. O. przeprowadzono badanie tomokomputerowe, po wypadku oraz we wrześniu 2001 r., a także badanie płynu mózgowo – rdzeniowego. Wykluczyły one infekcję układu nerwowego i wykazały stan prawidłowo wygojony po obrażeniach doznanych w wyniku wypadku. Pomiędzy zgonem T. O. a obrażeniami doznanymi w wypadku nie zachodzi związek przyczynowy.

/opinia biegłego neurochirurga – k. 259 – 262/

Sąd zważył, co następuje:

Powyzszy stan faktyczny w zakresie przyczyn wypadku T. O., stwierdzonych u niego obrażeń ciała oraz przebiegu leczenia był bezsporny i został potwierdzony niekwestionowaną przez strony dokumentacją medyczną. Bezsporna była również bezpośrednia przyczyna zgonu T. O. – sepsa gronkowcowa i niewydolność wielonarządowa, która również wynikała z dołączonej do pozwu dokumentacji medycznej.

Okolicznością sporną, wyjaśnioną w sposób jednoznaczny i stanowczy przez biegłego neurochirurga, był związek przyczynowy pomiędzy zgonem T. O. a wypadkiem. Sporządzona w sprawie opinia biegłego sądowego w sposób niebudzący żadnych wątpliwości wykluczyła tenże związek przyczynowy. Przeanalizowawszy historię leczenia T. O., biegły stanowczo stwierdził, że obrażenia doznane w wypadku zostały prawidłowo wygojone i z racji ich jałowego charakteru nie mogły być źródłem infekcji, która wywołała u T. O. posocnicę gronkowcową, prowadzącą do jego śmierci. Opinia jest w ocenie Sądu jednoznaczna i należyte oraz w sposób zrozumiały uzasadniona. Biegły wskazał na możliwe źródła infekcji, wykluczając, aby jednym z nich były obrażenia pourazowe. Potwierdził to odwołując się do wyników badań tomokomputerowych oraz badań płynu mózgowo – rdzeniowego, przeprowadzonych podczas drugiej hospitalizacji, które wykluczyły jakkolwiek neuroinfekcję.

W ocenie sądu, przy tak stanowczej opinii nie zachodziła potrzeba jakiegokolwiek jej uzupełnienia zgodnie z wnioskiem strony powodowej, która zgłaszając zarzuty dążyła do uzyskania czysto hipotetycznego potwierdzenia tezy, że wypadek osłabił odporność T. O., a zatem zwiększył jego podatność na infekcję. Strona powodowa ustosunkowując się do opinii nie zarzucała biegłemu jakichkolwiek błędów merytorycznych, niejasności czy niekonsekwencji. Powódka usiłowała jedynie przeforsować tezę, że istnieje jakiś związek przyczynowy pomiędzy wypadkiem a śmiercią T. O., mimo, że biegły w sposób jednoznaczny związek taki wykluczył.

Dla oceny stanowiska strony powodowej istotna jest treść art. 361 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Związek przyczynowy według Kodeksu cywilnego istnieje jedynie wówczas, gdy w łańcuchu kolejnych przyczyn i skutków mamy do czynienia tylko z takimi przyczynami, które normalnie wywołują dane skutki. Twierdzenie normalności badanego skutku wobec wskazanego zdarzenia-przyczyny nastąpić powinno na podstawie analizy zwiększenia prawdopodobieństwa jego pojawienia się przy każdorazowym wystąpieniu przyczyny danego rodzaju. Dla dokonania tego ustalenia należy stworzyć hipotetyczny model rozpatrywanej przyczyny, uwzględniający wszystkie istotne elementy i okoliczności jej pojawienia się. Jest to zabieg generalizacji zdarzenia sprawczego. Stworzenie takiego uogólnionego modelu zdarzenia sprawczego (przyczyny) umożliwia wyznaczenie sfery typowych następstw zazwyczaj z nim związanych (zob. M. Kaliński, Szkoda na mieniu, s. 379–380, 386–387; A. Koch, Związek przyczynowy, s. 132–133). W przypadku bardziej złożonych stanów faktycznych, w których występuje wiele różnych

zdarzeń nierównoczesnych, każde z ogniw łańcucha zdarzeń będzie podlegało ocenie przy uwzględnieniu kryterium normalności następstw (tak też wyr. SA w Białymstoku z 8.4.2015 r., I ACa 959/14.

Na gruncie niniejszej sprawy, przeprowadzając tzw. test warunku sine qua non, należy odpowiedzieć na pytanie: czy sepsa gronkowcowa, zdiagnozowana kilka miesięcy po wypadku, mogła rozwinąć się u T. O. także bez doznanych w wypadku urazów, oraz – czy może być uznana za normalne, zwykle następstwo urazu czaszki polegającego na pęknięciu kości promieniowej i czy bez tego urazu 81 letni pacjent mógłby zarazić się sepsą. W świetle opinii biegłego i dokumentacji medycznej T. O., z których wynika, po pierwsze że obrażenia miały charakter jałowy, zostały prawidłowo wygojone i nie stwierdzono cech infekcji w płynie mózgowo – rdzeniowym pacjenta, że obrażenia doznane przez T. O. nie są same w sobie przyczyną sepsy, a ta u osób starszych ma najczęściej swoje źródło w infekcjach układu oddechowego bądź moczowego należy jednoznacznie wykluczyć po pierwsze istnienie związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem a śmiercią z powodu posocznicy gronkowcowej w ogóle, a istnienie normalnego związku przyczynowego pomiędzy tymi zdarzeniami w szczególności. Nawet jeżeli przebyty wypadek doprowadziłby zgodnie z tezą strony powodowej do ogólnego osłabienia organizmu T. O. i zwiększenia podatności na infekcje, to w ocenie sądu, nie byłyby to normalne i zwykle następstwa zdarzenia wywołującego szkodę. Gdyby stworzyć model hipotetyczny uwzględniający zdarzenie szkodowe wywołujące pęknięcie kości czaski i z uwzględnieniem wiedzy posiadanej dzięki opinii biegłego, iż są to obrażenia jałowe, gojące się samoistnie, ustalać, czy zazwyczaj kończą się one posocznicą gronkowcową, odpowiedź musiałaby być negatywna.

Dlatego też, wykluczając istnienie związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem a śmiercią T. O., należało w konsekwencji wykluczyć odpowiedzialność pozwanego za zerwanie więzi rodzinnej pomiędzy powódką a jej dziadkiem, wynikającą z art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 822 k.c. W tym miejscu należy wskazać, że z uwagi na datę śmierci T. O. (29 września 2001 r.) zastosowania w sprawie nie będzie miał art. 446 § 4 k.c., który został dodany ustawą z dnia 30.05.2008 r. (Dz.U. Nr 116, poz. 731), która weszła w życie 3.08.2008 r. Nie zmienia to faktu, że przesłankami zasądzenia zadośćuczynienia lub odpowiedniej sumy na wskazany przez poszkodowanego cel społeczny na podstawie art. 448 KC w dalszym ciągu są: istnienie szkody niemajątkowej powstałej w związku z zawinionym naruszeniem dóbr osobistych oraz adekwatnego związku przyczynowego między tym naruszeniem a powstałą szkodą. Ponieważ w sprawie nie wykazano tego ostatniego, powództwo podlegało oddaleniu.

Biorąc pod uwagę wskazane motywy rozstrzygnięcia Sąd nie dokonywał ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania powódki i wnioskowanych przez nią świadków, ponieważ dowody te dotyczyły rozmiaru krzywdy powódki oraz natężenia jej więzi ze zmarłym dziadkiem, co w braku wykazania podstawy odpowiedzialności pozwanego nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tych samych względów Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasadzając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3617 zł

Ponieważ koszty sporządzenia opinii biegłego przekroczyły wpłaconą zaliczkę, są nakazał ściągnąć je od powódki zgodnie z wynikiem procesu.